

πόρτες του παλατιού. 'Ακούς πώς χορεύουν;
ΑΑΣΗ. — Ναι.

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Στην πόρτα στέκεται ο
"Αης—Πέτρος και σε προσκαλεί να μπής
μέσα.

ΑΑΣΗ. — Και μας χαιρετά;

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Ναι· είναι χαρούμενος,
γελαστός και κερνά γλυκό-γλυκό κρασί.

ΑΑΣΗ. — Κρασί; Έχει και μπουρέκια;

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — "Αλλο τίποτε. Μια
πιτάτα τόσο μεγάλη, από τὰ πειὸ καλὰ
πὺ ὑπάρχουν. Νὰ καὶ ἡ μακαρίτισσα ἡ
παπαδιά· σοῦ βγάζει καφὲ καὶ γλυκό.

ΑΑΣΗ. — "Ω, τί χαρά! Καὶ θὰ ἐρχό-
μαστε μαζί συχνά;

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — "Όσο συχνὰ θέλεις. Εἶνε
τόσο εὐκωλο!

ΑΑΣΗ. — "Ω Πέερ, σὲ τί ξεφάντωμα
μὲ φέρνεις!

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ (κροταλίζων τὸ μαστίγιόν του).
— "Οπλὰ! Έμπρός, δρόμο, Βορειᾶ, ἀλο-
γάκι μου μαῦρο!

ΑΑΣΗ. — Πέερ, πηγαίνουμε καλὰ; Μὴν
ἐχάσαμε τὸ δρόμο;

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ (κτυπᾷ καὶ πάλιν τὸ μαστί-
γιον). — Μὴ φοβάσαι. "Ο δρόμος αὐτὸς θὰ
μας βγάλῃ ἴσα στὴν πόρτα.

ΑΑΣΗ. — "Αχ, πὼς μὲ κουράζει αὐτὸ
τὸ ταξίδι!

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Νὰ τὸ παλάτι. Σὲ μιὰ
στιγμὴ ἐφθάσαμε.

ΑΑΣΗ. — Θέλω νὰ ξαπλωθῶ, νὰ κλείσω
τὰ μάτια καὶ νὰ σ' ἀφήσω νὰ με πᾶς
ὅπου θέλεις, παιδί μου.

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Δρόμο, Βορειᾶ φτερωτέ
μου! Κόσμος καὶ κόσμος στὸ παλάτι. "Ολοι
ὁρμούν στὴν πόρτα μὲ φωνές. Νὰ, τώρα
ἐρχεται ὁ Πέερ Ζύντ μὲ τὴν μητέρα του.
Τί μας λές, κύριε "Αη—Πέτρε; "Η μη-
τέρα μου δὲν θὰ μπῇ μέσα; Μοῦ φαίνεται
πὼς πρέπει νὰ ψάξεις πολὺν καιρὸ γιὰ νὰ
βρῇς μιὰ τέτοια καλὴ καὶ ἀξία γυναίκα!
"Όσο γιὰ τὸν ἐαυτό μου, δὲ μιλιῶ· ἐγὼ
μπορῶ καὶ νὰ γυρίσω στὴν πόρτα τοῦ πα-
λατιοῦ. "Αν θέλεις νὰ με κεράσεις λιγάκι
νὰ πιῶ, θὰ το δεχθῶ καὶ θὰ σοῦ το χρω-
στάω· ἂν δὲν θέλεις, πάλι εὐχαριστημένος
θὰ φύγω. Έμεταχειρίστηκα λιγάκι τὴν
μητέρα μου σὰν κόττα, γιατί ἐκακάριζε
καὶ ἐκλωσσολογοῦσε. Μ' αὐτὸ δὲν σημαί-
νει· θέλω νὰ τὴν ἐκτιμᾶτε καὶ νὰ τὴν σέ-
βεσθε καὶ νὰ τὴν περιποιηθῆτε ὅπως τῆς
πρέπει. "Απὸ κανένα μέρος τοῦ κόσμου
σήμερα δὲν θὰ σας ἔλθῃ ἄνθρωπος ποῦ
νὰ ξιζῇ σὰν κ' αὐτή. "Ω, ὦ, νὰ καὶ ὁ Πα-
τέρας ὁ Θεός! "Αη—Πέτρε, κάμε τὸ χρέος
σου. (Μὲ βαρεῖαν προσποιητὴν φωνή) «"Α-
φῃσε πειὰ τὰ καμώματα! ἡ γρηὰ "Αασῇ
θὰ ἐμβῇ ἐλεύθερα! ("Εκρηγνυται εἰς γέλωτα
καὶ στρέφεται πρὸς τὴν μητέρα του) Βλέπεις;
δὲν σοῦ το ἔλεγα; Τὰ γύρισε τώρα μιὰ
χαρά. ("Ανσύχως) Μὰ γιατί κυττάζεις
ἔτσι, μὲ μάτια ἀκίνητα καὶ γουρλωμένα;
Μητέρα, τὰ ἔχασες, δὲν εἶσαι στὰ συγ-
καλὰ σου; (Πηγαίνει πρὸς τὸ μέρος τῆς κλι-
νης). Δὲν κάνεις καλὰ νὰ εἶσαι ἔτσι τεν-

τωμένη καὶ νὰ γουρλώνῃς τὰ μάτια! Μί-
λησε, μητέρα· εἶμαι ἐγὼ, τὸ παιδί σου.
(Ψηλαφεῖ μετὰ προσοχῆς τὸ μέτωπόν της καὶ
τὰς χεῖρας· ρίπτει κατόπι τὸ σχοινίον ἐπάνω εἰς
τὸ κάθισμα καὶ λέγει χαμηλοφώνως) "Α πάει,
αὐτὸ ἦταν! — Μπορεῖς νὰναπαυθῇς ἀξιο-
λογα τώρα, Βορειᾶ μου, γιατί τὸ ταξίδι
μας ἐτελείωσε. (Τῇ κλείει τοὺς ὀφθαλμοὺς
καὶ κύπτει ἐπάνω της) Σ' εὐχαριστῶ γιὰ
ὅλες τὶς ἡμέρες τῆς ζωῆς σου καὶ γιὰ τὸ
ξύλο ποῦ ἔφαγα καὶ γιὰ τὶς χαρὲς ποῦ
ἐδοκίμασα μαζί σου στὰ παιδικὰ μου χρό-
νια, μητέρα! Τώρα ὅμως πρέπει νὰ μ' εὐ-
χαριστήσης καὶ σὺ. ("Εγγίζει μὲ τὴν πα-
ρειὰν τὸ στόμα τῆς μητρός του) "Ετσι! ἦταν
γιὰ τὴν πληρωμὴ τοῦ ἀμαξιοῦ.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

Τ' ΑΥΤΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΤΡΟΥ

(Παράδοσις τῶν Κουρεντοχωριῶν τῆς "Ηπείρου).

"Ο Μέγας 'Αλέξαντρος ἦταν ὁ πειὸ ὡ-
μορφότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ὅπως ἦταν
καὶ ὁ πειὸ δυνατώτερος καὶ ὁ πειὸ ἀντρείω-
τερος. Κυπαρίσσι τὸ κορμί του, δαχτυλίδι ἡ
μέση του καὶ ἥλιος τὸ πρόσωπό του. "Αλλὰ
... στὶς τόσες του χάρες, στὶς τόσες του
ὡμορφίαις καὶ στὴν τόση του λεβεντιά εἶχε
καὶ ἓνα κρυφὸ ψεγάδι, καὶ φρόντιζε πάντα νὰ
τὸ κρύβῃ ἀπὸ τὸν κόσμον, σὲ τρόπο ποῦ δὲν
τῶξερε ἄλλος ἀπὸ τὴ μάνα ποῦ τὸν γέν-
νησε, καὶ σκότονε κάθε ἄνθρωπο, ποῦ τύ-
χαινε νὰ τὸ μάθῃ, γιὰ νὰ μὴ τὸ μαρτυρήσῃ.

Τὸ κρυφὸ ψεγάδι τοῦ Μεγάλου 'Αλεξάν-
τρου ἦταν ὅτι ἀντὶ ἀνθρώπινα αὐτιά, εἶχε τὸ
ἓνα τ' αὐτὶ σκυλίσιο καὶ τ' ἄλλο γαϊδουρίσιο.
"Ο μόνος, ποῦ θέλοντας καὶ μὴ θὰ μάθαινε
τὸ μυστικὸ ψεγάδι του ἦταν ὁ κουρευτής του.
"Αλλὰ ὁ Μέγας 'Αλέξαντρος, κάθε φορὰ ποῦ
προσκαλοῦσε νὰ τοῦ κόψουν τὰ μαλλιά, σκό-
τονε τὸν κουρευτή, καὶ ἔτσι σκότωσε τόσους
κουρευτὰδες, ὅσες φορές ἔκοψε τὰ μαλλιά
του. "Ο ἄλλος ὁ κόσμος δὲ μπορούσε νὰ τοῦ
ἰδῇ αὐτὸ τὸ ψεγάδι, γιατί φοροῦσε πάντα μιὰ
μεγάλῃ περικεφαλαία, ποῦ τοῦ σκέπαζε τὰ
κακόσκημα του τ' αὐτιά.

Μιὰ φορὰ πὸ τὶς πολλὰς τοῦ ἔκοψε τὰ
μαλλιά ἓνας κουρευτής, ποῦ ἦταν ὡμορφος,
σὰ νεραϊδόπαιδο. "Ο Μέγας 'Αλέξαντρος,
ιδόντας τέτοια ὡμορφιά, δὲν τῶκανε ἡ καρ-
διά νὰ τὸν σκοτώσῃ. Κι' ἐκεῖ ποῦ συλλογι-
ζοντα ἂν πρέπει νὰ τὸν σκοτώσῃ, ἢ νὰ μὴ
τὸν σκοτώσῃ, τὸν ρώτησε:

— «Δὲ μοῦ λές, παλληχάρι, εἶδες ἄλλον
ἄνθρωπο στὸν κόσμον μὲ τέτοια αὐτιά;»

— «Καὶ τί ἔχουν τ' αὐτιά σου, πολυχρο-
νεμένε μου Βασιλιά, καὶ δὲ σ' ἀρέσουν;»

— «Δὲ βλέπεις ὅτι τὸ ἓνα εἶνε σκυλίσιο,
τ' ἄλλο γαϊδουρίσιο;»

— «Έγώ, δὲ βλέπω τέτοιο πρᾶμμα, Βα-
σιλιά μου, καὶ φαίνεται ὅτι θὰ σὲ γελάῃ ὁ
καθρέφτης σου!»

Συλλογιέται ὁ Μέγας 'Αλέξαντρος καὶ δὲ
ξερῖε τί νὰ πῇ.

— «Πές, ποῦ ματάκιπε, ὅτι ἔχω ἓνα αὐτὶ
σκυλίσιο, καὶ ἓνα γαϊδουρίσιο!»

— «Πὼς νὰ τὸ πῶ τὸ ψέμα, Βασιλιά

μου;» Τοῦ ἀπολογήθηκε ὁ κουρευτής μὲ
πονηριά.

"Ο κουρευτής τὰ εἶδε καὶ τὰ παραεῖδε τί
λογῆς ἦταν τ' αὐτιά τοῦ Μεγάλου 'Αλεξάν-
τρου, ἀλλὰ ἔκανε πὼς δὲν ἔβλεπε τὸ ψεγάδι
τους, γιατί εἶχε ἀκούσῃ νὰ τρέχῃ ἓνας λό-
γος ὅτι ὁ Μέγας 'Αλέξαντρος χούμπωνε τοὺς
κουρευτὰδες του, καὶ δὲ μάθνε κανέναν τι
γένονταν, καὶ ἅμα εἶδε τὰ κακόσκημα τ' αὐ-
τιά, κατάλαβε ὅτι αὐτὰ ἦταν ἡ μόνη αἰτία.

Στὰ ὑστερνὰ ὁ Μέγας 'Αλέξαντρος ἀφοῦ
τὸν ρώτησε, τὸν ματαρρώτησε, τὸν ξαναρ-
ρώτησε, τὸν ματαξαναρρώτησε καὶ τὸν ξανα-
ματαρρώτησε τὸν κουρευτή καὶ δὲ μπόρεσε
νὰ τοῦ πᾶρῃ λόγο, νόμισε πὼς τὰ μάτια αὐ-
τουνοῦ τοῦ κουρευτῆ εἶχαν τὴν ιδιότητα νὰ
μὴ βλέπουν σὰν τῶν ἄλλων, καὶ ἔτσι δὲν
τὸν σκότωσε, καὶ τὸν ἀφήκε νὰ βγῇ ὅξω ἁ-
δλαχός.

Βγαίνοντας ὁ κουρευτής ὅξω δόξασε τὸν
Θεό, ποῦ τὸν γλύτωσε πὸ τοῦ χάρου τὸ
στόμα καὶ ἀποφάσισε νὰ φύγῃ ἀπὸ κείνη τὴν
πόλη, γιὰ νὰ μὴν εἶναι κοντὰ στὸ Βασιλιά.
"Εφυγε καὶ πάσης σ' ἄλλον τόπο, καὶ ὅσο
εἶχε ἐπιθυμία νὰ θάψῃ τὸ μυστικὸ μέσα στὴν
καρδιά του, ἓνα σκυλίσιο τὸν ἔτρωγε στὴ
γλώσσα γιὰ νὰ τὸ βγάλῃ ὅξω. Τὸ φύλαξε
τὸ μυστικὸ μιὰ μέρα, μιὰ βδομάδα, ἓνα
μῆνα, ἓνα χρόνο, ἀλλὰ τοῦ κάκου, κάθε
μέρα εἶχε πόλεμο μὲ τὴ γλώσσα του. "Ε-
δωκε-πῆρε νὰ τὸ ἀποφυλάξῃ, ἀλλὰ δὲ μπό-
ρεσε. Τὸ μυστικὸ φούσκωνε μέσα στὰ στήθια
του σὰ ζωντανὸ πρᾶμμα καὶ προσπαθοῦσε νὰ
τσακίσῃ τὰ σφηλιωμένα δόντια του καὶ νὰ
πεταχθῇ ὅξω γιὰ νὰ τὸ μάθουν χῶρες καὶ
χωριά, πόλεις καὶ πολιτείες. Εἶδε καὶ ἀπόειδε
ὁ καυμένος ὁ ἄνθρωπος ὅτι δὲ θὰ μπορούσε
νὰ τὸ κρατήσῃ, ἔφυγε καὶ ἀπὸ κείνη τὴν πόλη
καὶ πάει σὲ μιὰ ἐρημίαν. "Εκεῖ ἤρρε ἓνα λόγγο
μεγάλο, καὶ μπῆκε μέσα. Στὸ δρόμο ἀπάν-
τησε ἓνα πηγάδι, σαράντα ὄργυες τοῦ βάθου.
Γονάτισε στὸ στόμα τοῦ πηγαδιοῦ, ἔμπασε τὸ
κεφάλι τοῦ μέσα καὶ φώναξε μὲ ὅλη του τὴ
δύναμη:

— «"Ο Βασιλιάς ὁ 'Αλέξαντρος ἔχει τὸ ἓνα
τ' αὐτὶ σκυλίσιο καὶ τ' ἄλλο γαϊδου-
ρίσιοοοοοο!!!»

Εἰπόντας αὐτὰ τὰ λόγια ξαλάφρωσε ἡ
καρδιά του καὶ ξαπλώθηκε στὰ χορτάρια νὰ
ξεκουραστῇ. Στάθηκε κάμποση ὥρα ἐκεῖ ξα-
πλωμένος, καὶ ὕστερα ξεκίνησε πάλι γιὰ τὴν
πόλη, ποῦ ἦτανε, ἀλλὰ τὴν ὥρα, ποῦ ἔφυγε
ἀκουσε ἓνα μεγάλο βογγητὸ νὰ βγαίῃ ἀπὸ
τὸ πηγάδι καὶ νὰ βγαίνουν ἀπὸ μέσα τὰ ἴδια
τὰ λόγια:

— «"Ο Βασιλιάς ὁ 'Αλέξαντρος ἔχει τὸ ἓνα
τ' αὐτὶ σκυλίσιο, καὶ τ' ἄλλο γαϊδουρίσιοοοοοο!!!»

Βούλωσε τ' αὐτιά του γιὰ μὴν ἀκούσῃ καὶ
γληγόρεψε τὸ περπάτημά του ὥς ποῦ ξεμά-
κρυνε πολὺ καὶ δὲν ἀκούονταν τίποτε πλεῖο.

"Υστερα πὸ κάμποσο καιρὸ φύτρωσε στὸ
πηγάδι ἐκεῖνο ἓνα ὡμορφο καλάμι¹. "Ενας
πιστικὸς περνώντας τὸ εἶδε καὶ τὸ λυμπί-
στηκε γιὰ φλογέρα. "Εκανε πὼς ἔκανε, τῶ-
κοψε, καὶ ἔφκιασε μιὰ περιγραμμένη φλο-
γέρα, καὶ ἅμα ἄρχισε νὰ τὴ καλᾷ τὸ πα-
νώριο λάλημα ἔλεγε:

— «"Ο Βασιλιάς ὁ 'Αλέξαντρος ἔχει τὸ
ἓνα τ' αὐτὶ σκυλίσιο, καὶ τ' ἄλλο γαϊδου-
ρίσιοοοοοο!!!»

¹ Σὲ καμπόσα χωριά ἀντὶς καλάμι λέγουν
φραξυλιά=κουφουλιά.

Ξαφνίστηκε ο πιστικός με την ανθρωπινή φωνή της φλογέρας. Ξαφνίστηκαν κι' οι συντρόφοι του, κι' όλοι όσοι άκουσαν τη φλογέρα νά λαλάη μ' ανθρωπινή φωνή.

— «Ο Βασιλιάς ο 'Αλέξαντρος έχει τὸ ένα τ' αὐτὶ σκυλίσιο καὶ τ' ἄλλο γαϊδουρίσιο».

Ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, καὶ ἀπ' αὐτὶ σ' αὐτὶ τῶμαθε τὸ πρᾶμμα ὁ κόσμος ὅλος ὅτι ὁ Βασιλιάς ὁ 'Αλέξαντρος ἔχει τὸ ένα τ' αὐτὶ σκυλίσιο, καὶ τ' ἄλλο γαϊδουρίσιο, καὶ μιά μέρα ἐκεῖ ποῦ ὁ Μέγας 'Αλέξαντρος κάθονταν σ' ἕνα πανηγύρι ξεγνοιαστός, ἕνας ὄχτρος του, ποῦ τοῦ ἔκανε τὸ φίλο ἄθελα, ζύγωσε κοντά του σὰ νάχενε τάχα νὰ τοῦ πῇ κάτι μυστικό, καὶ τῶρριζε κατὰ γῆς τὴν περικεφαλαία. Κι' ἔτσι ὅλοι ὅσοι ἦταν στὴ μάζωξη ἐκεῖνη εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους ὅπως ἔτρεχε ὁ λόγος ὅτι ὁ Βασιλιάς ὁ 'Αλέξαντρος εἶχε σωστὰ τὸ ένα τ' αὐτὶ σκυλίσιο καὶ τ' ἄλλο γαϊδουρίσιο, καὶ γέλασαν, καὶ ὁ πανώριος Βασιλιάς χάθηκε πὸ τὴν ἐντροπή του, καὶ ἔτρεξε νὰ κλειστῇ στὰ παλάτια του. Δὲ μπορούσε νὰ βγάλῃ πλεὶς κεφάλι στὸν κόσμο, καὶ ἀπὸ τὴ λύπη του τὴν πολλὴ ἔπεσε βαρὺ στὸ στρώμα. Ἐτρεζὲν ὅλοι οἱ γιатροι νὰ τὸν γιатρέψουν, ἀλλὰ κενένα γιатρικό δὲν τὸν ὠφελοῦσε. Στὰ ὑστερὴν βγῆκε καὶ μιά μάγισσα καὶ τοῦ εἶπε:

— «Ὅσο ποῦ φύλαγες τ' αὐτιά σου στὸ κρυφὸ, πάντα ζοῦσες καὶ πάντα νικοῦσες τὸν κόσμο, ἀλλὰ τῶρα ποῦ τὰ εἶδε ὁ κόσμος δὲ σοῦ μένει ἄλλο γιатρικό παρὰ τ' ἀθάνατο νερό, ποῦ εἶναι στ' ἀθάνατο ποτάμι, καὶ ἄμα πιῆς τ' ἀθάνατο νερό, σκαρῶν καὶ μέρες δρόμο δῶθε πὸ τ' ἀθάνατο ποτάμι, καὶ τ' αὐτιά σου θὰ γείνουν ἀνθρώπινα καὶ αἰώνια θὰ ζήσης».

— «Καὶ ποῦ εἶναι τ' ἀθάνατο ποτάμι, πῶχει τ' ἀθάνατο νερό;» Εἶπε ὁ Μέγας 'Αλέξαντρος στὴ γρηχ τὴ μάγισσα.

— «Πᾶρε τὸ δρόμο κατὰ ἡλιοῦ, τοῦ εἶπε αὐτὴ, καὶ ἐκεῖ ποῦ θὰ σωθῇ ἡ γῆς, καὶ δὲ θὰ εἶναι ἄλλος τόπος νὰ περπατήσης θὰ βρῆς τ' ἀθάνατο ποτάμι μὲ τ' ἀθάνατο νερό. Γέμισε ἄκριτα ἕνα βουτσέλλι νερό καὶ σὺ καὶ ὅσοι ἄλλοι θὰ εἶναι μαζὺ σας, καὶ γύρισε πίσω, σκαρῶν μέρες, χωρὶς νὰ σταθῇ καθόλου, καὶ ἀπάνω στὲς σκαρῶντάς, πῆτε τ' ἀθάνατο νερό καὶ δὲ θὰ πεθάνετε ποτέ ὅσοι πιεῖτε».

Ἄμα ἤκουσε τὴν κουβέντα τῆς μάγισσας ὁ Μέγας 'Αλέξανδρος ξεκίνησε μὲ τὰ πλεῖδ ἀγαπημένα του παλληκάρια, γιὰ τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, περπατώντας κατὰ ἡλιοῦ. Πάει-πάει-πάει. . . . τρέχοντας μέρα νύχτα τρία χρόνια, πολεμώντας μὲ λογῆς λογῶν ἀνθρώπους, θηρία καὶ στοιχεῖα, ὅσο ποῦ ἦρε τὴν ἄκρη τῆς γῆς καὶ τ' ἀθάνατο ποτάμι μὲ τ' ἀθάνατο νερό. Γέμισε καὶ αὐτὸς καὶ τὰ παλληκάρια του ἀπὸ ἕνα βουτσέλλι καὶ γύρισαν, ἀλλὰ ἐκεῖ ποῦ ζύγοναν νὰ φτάσουν στὲς σκαρῶντάς μέρες ρίχτηκαν ἀπάνω τους ἕνα μυλλιοῦνι νυχτερίδες, ποῦ εἶχαν μιά πῆχη μύτη καὶ μιά πῆχη νύχια σουδερὰ, ποῦ μπορούσαν καὶ σίδερα νὰ τρυπήσουν, καὶ ἀφοῦ καταγκάδωσαν τὸ στράτευμα τρύπησαν καὶ ὅλα τὰ βουτσέλλια καὶ χύθηκε κατὰ γῆς τ' ἀθάνατο νερό, καὶ ἔτσι πέθανε ὁ Μέγας 'Αλέξαντρος μὲ ὅλο του τὸ στράτευμα καὶ χάθηκε ἡ βασιλεία του.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

κ. Κ. Μπ. Κων/πολιν. Τὸ ἄρθρον σας περὶ μουσικῆς πολὺ στοιχειώδες, καλὸν διὰ μαθητὰς ἢ δὲ γλωσσά του εἰς ἄκρον ἐπιτετηδευμένη. — Δόγγον, Ἐνταῦθα. Τὸ θέμα πολὺ τετριμμένον καὶ τὸ ὅφος ἄχρον καὶ πλαδαρόν. — Δύο ἀνέκαθεν ἀναγνώστας, Πάτρας. Τότε ποῦ λέτε, εἰδότε 30 λεπτά διὰ κάθε φύλλον, ἐν ᾧ τότε δίδετε 10, ἐπληρόνατε δὲ συνδρομὴν 15 δραχμῶν, ἐν ᾧ τότε πληρόνατε μόνον 8—καὶ παραπονέσθε ἀκόμη διὰ τὸν ὄγκον; Φαίνεται ὅτι δὲν γνωρίζετε ἀπὸ λογαριασμοῦ. Διὰ τὰ ἄλλα τί νὰ σας εἰπώμεν; Ἄν ἡ Εἰς. Ἐστία δὲν ἱκανοποιεῖ τὰ φιλολογικὰ σας γούστα, ὑπάρχουν, δόξα τῷ Θεῷ, καὶ ἄλλα περιοδικὰ ἑλληνικά. — Μελετών, Ἀρτακήν. Δύσκολον νὰ εὕρωμεν ἐκδοτὴν τοιοῦτον ὅλος εἰδικὸν καὶ πολυδύναμον βιβλίον. Ἐν τοῦτοις θὰ ζητήσωμεν καὶ θὰ σας γράψωμεν. — Μαριμαίριον Ἀστέρας. Ἐνταῦθα. Ἀστεῖότατον — Βρημίτην. Ἐνταῦθα. Δὲν ἀνεγνώσαμεν τὸ διήγημά σας ἀλλὰ καὶ μόνῃ τῇ ἐπιστολῇ σας θὰ ἤρκει νὰ μας πείσῃ ὅτι δικαίως ἔκριναν οἱ ἀναγνώσαντες αὐτό. Ἀνθρώπος μὲ ἀξίαν οὔτε διὰ τὸν ἐαυτὸν του, οὔτε διὰ τοὺς ἄλλους θὰ ἔγραφε ποτὲ κατὰ τοιοῦτον τρόπον. — κ. Γ. Τ. Ἰατρον. Ἐνταῦθα. Σὰς ἀπαντᾷ ὁ ἴδιος: «Πολὺ καλὰ τὸ καταλάβατε, πῶς ἦταν τυπογραφικὸ λάθος καὶ ἀντὶ νεροθεραπείας γράφηκε νεροθεραπεία. Τὰ θερμὰ λουτρά ἀδυνατοῦν τὸν οργανισμό καὶ ἐπομένως καὶ τὰ νεύρα. Τελευταῖο σύστημα εἶνε τὸ Σκωτικό, δηλαδὴ δύο πλύσεις ψυχρῆς μὲ μιά χλιαρὴν σὺν μέσῳ. Ἄλλα καὶ τὰ ψυχρὰ λουτρά εἶνε πολὺ συντελεστικά, ἀρκεῖ νὰ γίνονται, κατὰ τὰς τελευταῖας παρατηρήσεις, μὲ πίεση καὶ ἀπὸ τὴν τραχηλικὴν χώρα καὶ κάτω, γιὰτι ἀλλοῦς ἡ τέτατη πλύσις τοῦ κεφαλοῦ δυνάμειν τὸ νευρασθενικὸν κράνος τοῦ Σαρκώ. Ἡ ὀνομασία ἀπτή, κράνος, εἰσῆλθε ἀπὸ τὸν ἴδιον Σαρκώ καὶ εἶνε πολὺ πιτυχημένη, γιὰτι δὲν εἶνε μήτε καθαρὸς κεφαλόπονος μήτε καθαρὴ χαλάδα, ἀλλὰ μιά ἀίσθησις ἰδιαίτερη βάρους, σὰν νὰ πιεῖται τὸ κεφάλι ἕνα βαρὺ κράνος. Τὸ Sulfonal δίδεται: 0,50 centigr. pour un caché, καὶ πέρνει ὁ ἄρρωστος δύο μαζὺ τὴν ὥρα τοῦ ὕπνου. Σήμερα ἡ νευροπαθολογία ξεχωρίζει γιὰ ἰδιαίτερα ἀρώστεια τὴ νευρασθένεια καὶ τὴν τοποθετεῖ στὲς νευρώσεις: τῶρα, γιὰτι ἐσεῖς δὲν τὴ βρῆκατε στὰ βιβλία, ποῦ διαβάσετε, δὲ θὰ πῇ, πῶς δὲν ἔχει δική της εἰκόνα!»

Φιλολογικά, Καλλιτεχνικά, Ἐπιστημονικά, Εἰδήσεις.

Τὴν εἰσηγήσιν τῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ Ρετσαναίου δραματικοῦ Ἀγῶνος συνέταξε μὲν ὁ κ. Ἐμμ. Δ. Ροῖδης, ἀνέγνωσε δὲ ὁ κ. Γ. Σπαρατήγης, μέλος τῆς ἐπὶ τοῦ πειραϊκοῦ Θεατροῦ Ἐπιτροπῆς, προτάξας σύντομον καὶ ὠραῖαν εἰσαγωγὴν. Ἡ ἐκθεσις ἦτο συνοπτικὴ κρίσις περὶ ἐκάστου τῶν δραμάτων, ἀνευ τῶν συνήθων γενικοτέρων καὶ θεωριῶν. Ἐξαιρετικὴν σημασίαν ἔχει μόνον ἡ ἐξῆς φράσις περὶ τῆς γλώσσας τοῦ «Παῖδομαζώματος»: «Τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε τὸ μόνον ἐκ τῶν ὑποβληθέντων τὸ δυνάμενον ν' ἀναγνωσθῇ ἀκόπως καὶ εὐχάριστος ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Εἰς τοῦτο συντελεῖ κατὰ πολὺ καὶ ἡ ὁμαλότης τῆς γλώσσας, τῆς ἀκραιφνῆς μὲν δημοτικῆς ἀλλὰ καὶ τελείως ἀπηλλαγμένης ἀπὸ παντὸς δυσχεραίνοντος τὴν κατάληψιν ἢ πικραίνοντος τὴν ἀκοὴν ἰδιωτισμοῦ. Ἡ τοιαύτη γλώσσα δύναται ν' ἀντιταχθῇ ὡς ἀκαταμάχτην ἐπιχείρημα εἰς τοὺς τολμῶντας νὰ ἰσχυρισθῶσιν ὅτι δὲν ὑπάρχει μιά ζωντανὴ καὶ κοινὴ εἰς πάντας τοὺς Ἕλληνας γλώσσα, ἀλλὰ μόνον ἀνεπαρκὲς πρὸς κοινὴν συνεννόησιν διάλεκτος τοπικαί».

Εἰς τὴν καθημερινὴν «Ἐστίαν» ἐδημοσιεύθη ἀνυμῶς μακρὰ κρίσις περὶ τοῦ νέου βιβλίου τοῦ κ. Ψυχᾶρη Autour de la Grèce. Ἐκ τοῦ ἀξίαναγνίστου τούτου ἄρθρου ἀποσπῶμεν τὸν ἐπιλογον: «Τὸ νέον βιβλίον τοῦ κ. Ψυχᾶρη, πλὴν τῆς αὐτοτελοῦς ἀξίας του, παρέχει πολὺτιμον ἐκδόσευσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, μεθ' ὅλας τὰς πικρὰς περὶ αὐτῆς ἀληθείας— ἡ καὶ πλῆνας— τὰς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τυχόν κατασπαρμένας ἐνθυμίζει εἰς τοὺς ἀδίκους τοῦτο λησμονοῦντας ὅτι ἡ Ἑλλάς ζῇ καὶ ἄλλην ζωὴν ἀπείρους εὐγενεστέραν—καὶ σπουδαιότεραν— ἀπὸ τὴν βίον τῶν πολιτικῶν διενέξεων, καὶ στρέφει τὴν προσοχὴν πρὸς ταύτην κατὰ τοσοῦτον ὅπως διάφορον τῆς προσοχῆς τῆς προκαλουμένης ὑπὸ τῶν δανειστικῶν τῆς καὶ τῶν χρηματιστικῶν. Μόνον τὸ πῆγμα καὶ ἡ πρόληψις δύναται ν' ἀντιπαρέρχονται περιφρονητικῶς πρὸ τοιοῦτον σελίδων. Ὅπως ἀπ' ἑτέρου μόνον οἱ ἐπιπολαῖοι δύνανται νὰ γάφουν ἀδασανίστως καὶ ἀνεπιφυλάκτως, ὅλα ὅσα εὐρίσκουν μέσα εἰς αὐτάς. Ὁ νοῦς ἐκλέγει. Κάποια πνεύματα, ὡς τὸ τοῦ κ. Ψυχᾶρη, ὁμοιάζουν πρὸς κάποια δένδρα πολυμερῆ καὶ ποικίλους χρήσιμα ἕκαστος παραλαμβάνει ἐξ αὐτῶν καὶ χρησιμοποιοῖ ὅ, τι χρειάζεται τὴν ἀποτελούντων αὐτὰ στοιχείων ἢ σημασίαν καὶ ἡ ἐνέργεια διαφοροτρόπως βαθμολογεῖται. Ἀλλὰ τοῦ πολυμεροῦς δένδρου τὸ κάλλος δὲν καταμερίζεται: εἶνε ἐν, καὶ πάντες ἀγαποῦν καὶ σέβονται τὸ δένδρον ὁλόκληρον».

Ὑπὸ τὸν κ. Δ. Κοτοπούλην θίσας ἔκαμεν ἔνταρξιν τῶν παραστάσεων τοῦ τ. π. Σάββατον εἰς τὸ «Ἀθήναιον» διὰ τῆς «Καθαλείας Ρουσικῆς» ἐξελληνισθείσης «Ἀγροτικῆς Ἰπποτισμῶς». Εἰς τὴν ὑπόκρισιν διεκρίθη ὡς Σαντούτσα ἡ κυρία Μ. Κωνσταντινοπούλου, εἰς δὲ τὸ ἄσμα ὁ νεαρὸς καὶ εὐέλπης ὀξύφωνος κ. Ὀλυμπίδης.

Τὴν π. Δευτέραν ἐγένετο ἡ ἐκλογὴ τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς. Τοιοῦτος ἐξελέγη ὁ κ. Ἀλ. Ζαήμης, δηλιγιαννικὸς διὰ φήφων 148. Ὁ ὑποψήφιος τῆς ἀντιπολιτεύσεως κ. Δυγερινὸς ἔλαβε 41 φήφους, εὐρέθη δὲ καὶ μιά λευκή.

Ἡτῇθη. Τὸ νέον ὑπουργεῖον, ὑπὸ τὸν κ. Θ. Δηλιγιάννην ἐσηματίσθη ὡς ἐξῆς: Θ. Δηλιγιάννης πρωθυπουργός, ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν, Κ. Μαυρομυλάκης ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν, Α. Σκουζὴς ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν, Φ. Βαρόβουλης ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης, Ν. Σμύλντης ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν, Ν. Λεβίδης ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν, Δ. Πετρίδης ἐπὶ τῆς Παιδείας.

Η ΦΙΛΟΚΑΛΟΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗ

ΕΙΝΕ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΡΓΟΧΕΙΡΩΝ

Φιλολογία

ΓΕΝΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΕΥΘ. ΠΟΛΙΤΑΚΗ

41 Ὁδὸς Σταδίου 41

Ἀντικρὺ τοῦ Ἀρσακείου

Τὸ Γενικὸν βιβλιοπωλεῖον ἔχει

τοῦτο τὸ ἐξαιρετικόν: ὅτι δύνανται τις νὰ προμηθευθῇ δι' αὐτοῦ εἰς ἅς τιμὰς καὶ παρὰ τοῖς ἐκδόταις αὐτῶν οἰονδήποτε σύγγραμμα παντὸς κλάδου καὶ πάσης ἐπιστήμης. Τὸ Γενικὸν βιβλιοπωλεῖον πωλεῖ φυλλάδια τῆς βικονογραφημένης Ἐστίας καὶ παρέχει πᾶσαν πληροφορίαν ἀφορῶσαν τὸ περιοδικὸν ἡμῶν.

Ἐπιστομαί

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

Κ. ΜΑΪΣΝΕΡ ΚΑΙ Ν. ΚΑΡΓΑΔΟΥΡΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1895—361.